

EL MANDU

DEL LLOFRIU

OXYMEL

UN HOME ORDENAT

— I ara, què farem?
— Si, mira, haurem de fer el 70.

El Día Bólico

DIARIO LITERAL Y DE INFORMACIÓN CAÓTICA

SALE HOY!

Nuestro programa : República — Vegetarismo — Expansión juvenil y las tres clases de vapor

Guzmán el Regular

Historia breve y sencilla de la guerra de Melilla que ha escrito en Antofagasta don Eleuterio Rufasta.

Nació por el Ramadán y le pusieron Guzmán.

A los veinte años y días ingresó el hombre en las *mías*,

demonstrando gran valor cuando estaba en el tabor.

Un día, día fatal, llegan los moros a Annual

y como falsos ascetas cogen de Nador las Tetas.

La viuda de un tal Petit Hora sobre Monte Arruit

y la suegra de Angel Rius solloza sobre Dar Drius.

Cambó dice a Cavalcanti *Tiri endavant, no s'espanti!*

Debajo de la chilaba llevan los moros el haba (1).

Junto a los peninsulares avanzan los regufares

y Guzmán hace ¡pim! ¡pim! a las huestes de Abd-el-Krim.

Quieren llegar a Melilla pero les cuesta una astilla.

Guzmán conquista una mora que toda sola se añora.

Dándose besos sonoros hacen en la costa moros.

Después de tremenda liza todos exclaman: ¡A Tizza!

Se habla en tonos lastimeros de los héroes prisioneros

y los saca Echevarrieta por medio de la peseta.

Llega luego decidido allí Martínez Anido.

Y está entre sus muchos temas la conquista de Alhucemas

que aprueba, aunque con cautela, el comisario Silvela.

(1) Amuleto consistente en una haba seca que llevan los soldados de Abd-El-Krim por creer que esto les preserva de las balas.

Pero dicen de Madrid: —No, señor; no es por ahí.

Don Severiano se enfada y dice: ¡*Vatua nada!*!

Entre tanto, los moritos, reanudan los tiritos.

Con osadía sin fin llegan a Tifarautín.

Como que son gente astuta nos la hacen pasar muy... zorra.

Weyler a un reporter cuenta que aquello es casa sesenta.

Mandan un destacamento para que haga un escarmiento

y embarcan en pocas horas catorce ametralladoras.

¿Qué hace entre tanto Guzmán? Enseguida lo verán.

Ve pasar una mehalla y los convida a cazalla

diciendo que a la morisma hay que romperle la crisma.

Junto con un tal Luis Grau combate cerca de Alrau.

Va y le pregunta Mascías: aquellas tropas, ¿son *mías*?

El, que no está por romances, pone al moro en duros trances.

Mientras tanto, los sitiados, piden que manden soldados.

Silvela les dice: —¡Voy! Y les envía un convoy

que tras dura sarracina entra allí sin vaselina.

Delante las *mías* van llevando siempre a Guzmán.

Le dan, por tanta bravura, dos kilos de picadura.

De su enorme valentía habla la orden del día.

Se casa con la morita en la más rica mezquita

y de allí se va a su aduar don Guzmán el Regular.

RUFASTA

Reporter de guerra.

Notas de Sociedad

Veranea en Montserrat el Delegado Regio de Primera Enseñanza, don Manuel Luengo y Prieto, ex Diputado a Cortes, ex Gobernador civil de Manila, Canarias y otras provincias, ex Delegado Regio de las Islas Filipinas, Consejero de Administración de las mismas, Coronel Honorario del Batallón de Leales voluntarios de Manila, Director general que fué de aquel Archipiélago y otros cargos, condecorado con las grandes cruces de Beneficencia y Mérito Militar, Gran Placa de Honor y Mérito de la Cruz Roja Española y Medalla de Oro de la misma, Caballero de la Legión de Honor, ex Delegado del Gobierno de su Majestad en la Isla de Gran Canaria, Hijo adoptivo de la Ciudad de Manila y de las Palmas e Ingenio de Gran Canaria, Jefe Superior de Administración civil honorario, ex Magistrado del Tribunal de lo contencioso Administrativo de Manila, Caballero Hospitalario de San Juan Bautista, Jefe Honorario de la Guerrilla de San Miguel, de Manila, Socio de Honor del Ateneo obrero de Barcelona, Jefe de Administración Civil de primera clase y ex Secretario del Gobierno Civil de Barcelona.

Correspondencia particular de "El Día Bólico"

Botánico. La menta es refrescante, antipalúdica, apolítica y sirve, como las mujeres, para dar gusto a las habas.

Clásico latino. La frase «Tito Livio dice de Séneca que electrizaba a las masas con sus discursos» nos parece una traducción muy libre.

J. Pich. No señor, de una pluma de llene automático no se dice una pluma estilo de áfrica.

Un capitalista. No le aconsejamos que especule usted en zapatos. Es una cosa que va por los suelos.

Artista varetinesco. Está usted en un error. Don Francisco de Goya no era el padre de ninguna cupletista.

Una impaciente. ¿Qué cual es el aparato que tienen las puertas y las mujeres? Pues... se-raja!

Redacció i Administració : Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

En M.rs.ll.ch, aquell senyor que s'entreté de tant en tant en parlar malament de Catalunya, va topar l'altra nit a l'Ateneu amb un bon burges que s'estava queixant de la calor que es sentia.

—Oh!—deia—. I lo bonic és que el termòmetre de casa marca molts pocs graus. No sé si s'em deu haver espatllat.

I en M.rs.ll.ch, amb l'aire més seriós del món, preguntà:

—Ja s'en recorda de posar-hi oli?

• • •

El darrer potin de la setmana: en G.n.r de La R.v. apren dances modernes i es fa un tip de voltar per totes les acadèmies del carrer Nou. Per a no perdre's, l'acompanya la Celeste, aquella tanguista de l'«Excelsior» habituada de les tardes de can Malatzoff, tan quitlla i tan catxonda.

L'altre dia, en La R.v. es topà amb un amic seu en una de les acadèmies que frequenta, empleat a la Mancomunitat.

—No sabs?—li digué aquest—. Ara tornarem a organitzar concursos de bestiar. El primer serà de porcs. Donarem mil cinc-centes pessetes

de primer premi. Jo crec que el guanyarà el noi Fustagueras, que és el qui els té més grossos.

La Celeste havia recollit els darrers mots.

—Diga'm—preguntà a n'en G.n.r—. No podries presentar-m'el, aquest Fustagueras?

En La R.v. comprengué que la noia s'equivocava.

—Però, dona, si parlem de porcs!

—Ah! Dispensa, noi—digué allavors la Celeste—. Jo em creia que parlaveu d'una altra cosa...

• • •

D'aquest senyor, que ocupa un càrrec important al Jutjat, en callarem discretament el nom, perquè sinó pot ésser s'enfadaria.

Eren les onze del matí, hora del canvi de Jutjat de guàrdia. El jutge entrant arribava de molt mal humor. S'assentà i començà a remenar papers.

—Miri—li van dir—, ara hi ha quatre detinguts.

—Que passin. A veure, el primer. Per què està detingut vostè?

L'oficial li allargà un document.

—Per robo.

—Està bé! Que passi al calabòç. I aquests dos?

—Es creu que estan complicats en l'atraca-ment d'ahir.

—Detinguts a la presó de seguida! I aquest que queda, per què vè?

L'interpellat era un xicot jove, tímid i que semblava bon noi.

—Jo...—mormolà tof esporoguit—per abusos deshonestos.

El front del sever jutge es desarrugà. Obri la seva pitillera, la allargà al detingut i molt jovialment li digué:

—Ah, per això? Està bé, està bé. Fumi, home, fumi, mentrestant!

• • •

A n'en Benigani, aquell dibuixant que té el cabell riçat com una mala cosa, el presentaren l'altra nit a una cupletista del «Novelty».

—El senyor Benigani, dibuixant.

La noia, entenent malament:

—Ah!—va dir—. Jo he llegit coses molt boniques de vostè!

I cridant a una altra xicota:

—Mira—li digué—. Sabs qui és aquest jove tan simpàtic? El senyor Gamiani!

Que de què que el dibuixant cau en basca...

• • •

Pel camí que condueix a Sant Hilari dos estiuejants veuen venir a la pubilla del Mas Claret, una xamosa nena d'uns dotze anys, que porta una vaca cap al camp.

—On vas, nena?—li pregunta un d'ells.

—Vaig a dur aquesta vaca al toro, perquè la munti.

—Mare de Deu!—exclama l'altre estiuejant—. Quines coses d'ensenyar a les criatures! I que no ho podria fer el teu pare, això?

—No, no—respon la nena amb vivacitat—. Té d'ésser el toro, té d'ésser el toro!

EL NOCTAMBUL INDISCRET

L'ase

Per la carretera de Vilassar hi passava l'altra tarda una pagesa, jove i bonica per cert, muntada en un ase. Quan eren a l'altura de Sant Crist, l'animal divisà una somera que venia en direcció contrària i, fillets de Deu! rieu-vos de la revolució russa. El pacífic ruc començà a repartir coces a l'aire i a bramir com un desesperat, sen-

se fer cas ni dels crits de la pagesa, ni dels cops de tralla que aquesta li administrà quan vege que el procediment persuasiu no tenia cap eficàcia.

En aquestes arribava un auto ocupat per uns excursionistes de Barcelona. Hi anaven el xófer, dos nois i dues xicotes. Calculin el xibarri que s'hi va armar! Les noies es taparen la cara amb el vano per a poguer mirar més tranquil·les a través de les barnilles sense que els hi poguessin reprotxar la seva impudícia, els xicotets reien com uns desesperats i el xófer s'entretenia en chorejar amb la botzina els brams del furiós animal.

Per fi, un dels excursionistes es decidí a interpellar a la pageseta que, vermella com un pebrot, no sabia ja quin partit pendre:

—Què li passa que el burro no vol anar endavant?

—Si, miri, que s'ha entussudit en no caminar i no hi ha qui el convenci.

—Però com vol que camini!—digué allavors el xicot assenyalant el gigantesc nandu de l'excitat animal—. No veu que, pobre bèstia, se li ha sortit el trollei?

BIT LLETA

— Que déien aquells desvergonyits?

— Que es veu que varem encertar un «pleno» en aquesta rulefa.

— Ai fill meu, que aviat aeaves la beta!...
— Si ets capassa d'empassar-te una corda de peul...

La costum

Aquella nit a l'arribar a ca la senyora Dolors, on passava la majoria de les nits per no sapiguer on matar el temps, vaig trobar tota la casa tresbalsada. El cas no era per menys. La Camèlia, la simpàtica, carinyosa i menuda Camèlia—la *petita* com li deien en aquella santa casa—havia pres mal. No era cap accident del treball, no es pensin. Estava a la cuina fent broma amb la *Cari* a l'agafar una ampolla li havia relliscat, trencant-se-li als peus i al volguer agafar els trossos, un d'ells li havia fet un tall a la mà dreta.

La mamà i ses companyes de treball, amb el carinyo i el desvetllament que són peculiars en aquella casa, la portaren de seguida a la farmàcia, la feren curar per un dels practicants, la feren assentar en una butaca i allí fou on jo me la vaig trobar rodejada de la Mercè, de la *Maruja* i de l'Angeleta, que li llegien *La Novela de Hoy* per a distreure-la.

—I doncs—vaig preguntar jo—com ha sigut això?

La senyora Dolors, amb aquell aire maternal que té, em tornà a explicar el que havia ocorregut.

Quan finà el seu relat, la bona senyora somrigué i no pogué menys que fer el següent comentari:

—I miri que es estrany que li hagi passat, perquè, figuri's, amb lo acostumada que està ella a remenar am *polles*...

EL CABRIT AUDIÇ

El lladre

Al carrer Nou de la Rambla acostumen a posar-s'hi, de bon matí, una colla de venedores de fruites que ofereixen la seva mercaderia a la gent que ve de perdre la nit o als que es lleven per treballar de jorn.

Entre les venedores hi figura una noia d'uns divuit anys, guapassa i plena, que respon al

A la vora de la mar,
molts van a pescar petxines,
però a mi m'agrada mes
pescar-hi bones sardines.

gentil nom de Roseta. La Roseta és una de les noies que despatxa més figues, sigui per la seva natural simpatia, o sigui perquè és la que les ven millors.

Però l'altre dia, la Roseta agafà una enrabada de ca l'Ample. Al costat seu s'hi havia posat un xicot d'uns dotze anys, ja espabiladot, que tot fent veure que badava li va foradar per sota la panera on la venedora portava les sucoses figues i n'hi va pendre una.

La Roseta s'indignà. Va cridar a un municipal i li denuncià el fet, amenaçant a la criatura amb dur-la al quarteret.

—Però, home—li digué el municipal—. Sembla mentida que t'ocupis en aquestes malifetes. I per la figa ho has fet?

—No—respongué el lladret ploriquejant—. Jo no ho he fet per la figa, jo ho he fet pel cul!

Pel cul de la panera, naturalment?... va volguer aclarar el cera...

A. T. NEISTA

Cantars

Va veure un burro amb cinc potes
un pagès, i el va comprar;
però a l'arribar a casa,
sols quatre n'hi va trobar.
Ho va consultar a un gitano
i el gitano li va dir:
—Quan veurà alguna somera,
cinc ne tornarà a tenir.

Una truita, a corre-cuita,
volia un dia en Solsona
i amoinava a la dona
perquè li dongués la truita.
—Ja que aquest xivarri mous,
ajuda'm—va dir-li ella—
a escalfar-me la paella
mentre jo et remeno els ous.

Festejant amb la Riteta
estava un dia en Damià,
ella és menjava una figa
i ell me li va esgarrapar.
La mare que se n'adona
diu tota sèria al promès:
—No vull que a la meva filla
la figa li toquis més...

XUPA-SIGA... RROS

Avui estic decidida a obrir el
cor al Marquès, a veure si ell m'o-
bre una altra cosa. (Vui dir la car-
tera, eh!)

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES

Es pitxor una mala llengüa que cent puntes d'espai.
Fa més mal una sospita que una xinxà al traspuntí.

Ara vegèu com la Tuies sense mal fer ni pensar, per poc al senyor Rufasta el cap li ha fet badar.

Moralitat { Creu-me, no diguis mai blat, que no el tinguis dintre el sac.

Dispensi

El tramvia anava ple com un barril d'anxoves. (No sempre tenen d'ésser mariquites o sardines.) Refugiats en un recó, un marit i muller de mitja edat bufaven de calor esperant amb candeletes el final del trajecte.

Ell era un senyor d'aspecte bonatxó i senzill,

que semblava no adonar-se de res. La senyora era una esplèndida *jamona* d'uns trenta dos anys, amb unes cuixes rodones i ben fetes, una terrat digna d'un entressol de cent duros, una pitrera fresca i escotada d'aquelles de deixa'm encendre i uns garrots de braç d'aquells que semblen fets de botifarra catalana.

A prop seu hi havia un d'aquells vius que no

baden mai. S'havia col·locat, a força d'empentes, al costat del matrimoni i anava fent, sens dubte amb tàctic consentiment de la senyora *madrugada*.

De prompte, el senyor pacífic i bonatxó es girà d'una revolada.

—Mare de Deu, jove! I que en deu ésser de nerviós vostè! Fa deu minuts que m'està pessi-

gant la part baixa de l'esquena. Ja estic ple de blau!

El *madruga*, sorprès, s'el quedà mirant i molt correcte i amb l'aire més natural del món, li contestà:

—Dispensi, senyor. Jo em pensava que ho feia a la seva senyora.

SARROB

— D'això si que s'en diu quedar neta de pecat!

I com canvien els temps...!

En Trifon Ballelescà, viatjant de mitjons i samarretes, havia arribat aquell matí a l'immortal vila de Girona i un cop acabat el recorregut dels establiments que formaven la llista de la seva clientela, va creure oportú arribar-se a fer una visita a casa de la senyora Treseta.

La senyora Treseta, molt amiga dels viatjants i excellent mestressa de casa seva, rebé amb els braços oberts a n'en Trifon i l'invità a passar al menjador on va dir que hi trobaria tres nebodetes noves, molt amables, molt boniques i, sobre tot, complasents amb la clientela.

En Trifon no era un home gens difícil, així és que als pocs moments d'agafar rasca amb una morenassa que ja devia passar dels trenta cinc anys, però que conservava un físic força agradable, davants forts i sostinguts, i una carn blanca i ferma, ja avisà a la *segunda* per a que preparessin una habitció, puix desitjava celebrar una llarga conferència amb la opípara neboda de la mestressa.

La cosa va anar d'allò més bé, ja que la noia, sens dubte per allò de que la música endolceix els costums, l'obsequià amb un *solo* de cornetí tan afiligranat, que quan acabà la sonata no tenia quasi forces per aguantar dret l'instrument.

Mentre la xicoteta, de cara al lavabo, glopejava un xic d'aigua oxigenada *por lo que pudiera tronar*, en Trifon començà a vestir-se.

De prompte la xicoteta reparà en una piga que el viatjant tenia al braç dret, i tot contemplant-lo fixament, li preguntà:

— Escolta: com te dius, tu?

— Jo? Trifon!

— Trifon? Que vas néixer al carrer de les Trompetes?

— Si!

— Tu ets el fill del senyor Ballelescà?

— Si!

— I ara! Quina casualitat!

— Què?

— Si jo vaig ésser la teva dida! La Calamanda! No t'en recordes de la Calamanda, que quan ja tenies tres o quatre anys encara et venia a veure i et portava anissos i pets de monja!

— Es veritat! Ets tu mateixa!

— Trifon! Trifonet! Fes-me un altre petó! Un petó de criatura!

I mentre tots dos comentaven lo curiós del cas, la Calamanda, els ulls fixos al lluny, semblava tenir el seu cervell absorbt per un pensament...

Ell ho notà.

— Què tens?—va dir-li.

— Res, qui ho havia de dir! Tu, en Trifon! En Trifonet! El meu Trifonet de quan jo feia de dida! Pensar que jo et vaig donar de mamar disset mesos i que ara fa poc tu me l'has fet... Tant mateix, hi ha que veure els temps com canvien!

F. AVALL HARGA

— ¿Que portes salvavides, Lluís?

— Si, dona, si; ja pots pujar.

CONTES BRUTS

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que se'ns envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NAN-DU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

De l'Iris Park

La Teodorina, xamosa sabatereta i assidua concurrent d'aquest famós centre d'arrambància i aprofitament, és avui una de les xicotes que mes salida té entre els abonats de les llotges.

La Teodorina és jove, neta, maca i és d'aquelles noies que no sab deixar descontent a ningú. Per això fins el senyor Tolosa quan la veu li fa la mitja rialleta.

La Teodorina arriba al ball allà a quarts de cinc. A la mitja part ja ha desaparegut. On va? On s'amaga? Ningú ho sab. Les males llengües asseguren que no s'en va sola; que la festa l'acaba ben acompanyadeta. Nosaltres això no ho podem comprovar, perquè no som tafaners ni ens agrada ficar-nos en interioritats.

Dilluns passat al matí la trobarem per la Ronda de Sant Antoni. Estava ullerosa, groga i esmortuïda com si n'hi havés passat alguna de molt grossa.

—Que no es troba bé, Teodorina?—li preguntàrem.
 —Ai, no m'en parli. Aquest ballar! Jo ja ho dic cada festa quan surto de casa:

Vaja, ja sé lo que m'espera: una trepitjada...

BARBARROSA

No hi ha dret a donar sustos

EN Peret és un viatjant molt tronera, com quasi tots els xicots de la seva professió. No perd mai ocasió per a fer un xisto lo més verd possible i és un dels més ardents propagandistes de les teories nandulandesques.

Diumenge passat se n'anava cap a la «Bohèmia» a veure si hi havia quelcom a fer. Pujà en un tramvia de la línia de circumvalació i, com que l'interior del cotxe estava completament ple, va quedar-se dret a la plataforma.

Encara no feia dos minuts que era al tramvia, la re-

mor de les rialles d'unes xamoses xicotes que anaven al vehícol va cridar la seva atenció.

En Peret se les quedà mirant i, amb la sorpresa consegüent, comprovà que les mosses s'estaven rient d'ell.

—Ep! jove!—li digué la més atrevida de les amigues.
 —Que porta oberta la finestreta i se li ven la punta del... llapic.

Ràpidament, en Peret, donant-se compte del ridícol, es posà la mà al lloc indicat.

Allavors, una senyora grossa, que sel mirava de fit a fit amb uns impertinents, cregué prudent fer-li una observació.

—També es podia haver cordat amb més disimul—li digué—. No veu que ha cridat l'atenció de tothom?

—Què vol que li digui, senyora. Quan aquelles noies es reien de mi i m'han avisat, he tingut el sust més gros de la meua vida.

—I doncs?

—Tenia por de què, portant la finestra oberta hagüés perdut els... companys!

A. T. NEU

La sorpresa del senyor Martells

EL senyor Martells caminava aquella nit per la Rambla amb l'ànim conturbat per una fonda preocupació. Tot fent la manilla a la peixera del Liceu amb el seu íntim amic Golorons, li havia confiat els dubtes que l'assaltaven respecte a la fidelitat de la seva dona i aquest li havia contestat en una forma que volia ésser tranquil·litzadora, però que li havia resultat tan sospitosa que no sabia a quin sant encomanar-se.

—Jo estic convençut que al teu carrer l'única dona que no li fregeix al marit és la teva!—havia contestat, amb tota solemnitat, en Golorons, però sense poder reprimir una d'aquelles rialles que vénen a ésser com un raig d'amargant caigut dintre la dolçor de una tranquil·litat adquirida quasi a la força.

Gairebé sense donar-s'en compte, el senyor Martells va arribar davant de casa seva. Allí, el dubte pels mots que sospitava hipòcrits d'en Golorons tornà a pendre cos en el seu esperit. Silenciosament, amb tota la cura possible, introduí la clau al pany, tornà a tancar, atravessà el rebedor de puntetes i, mare de Deu de l'Ajuda! Quin espectacle contemplaren sos ulls en penetrar a la seva cambra! Allí, en Golorons i la seva dona, nusos de pel a pel, s'entregaven a una mena

d'exercici d'equitació que no li deixà cap dubte respecte al tamany de les seves pròpies banyes!

—Infame! Mala dona! Desvergonyida!—exclamà—. Posar-me banyes a mi! A n'en Martells, el comerciant de castanyes seques més acreditat de Barcelona!

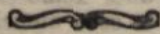
La seva dona s'el quedà mirant amb un aplom desconcertant i respongué:

—Posar-te banyes a tu! Doncs, bé; a qui volles que les posés?

—I tu, mal amic—exclamà allavors el senyor Martells dirigint-se a n'en Golorons—, no t'en dones vergonya, a més d'enganyar-me miserablement, d'afirmar-me encara aquesta nit que la meua esposa era l'única dona d'aquest carrer que no la fregia al seu marit?

—Com que és veritat!—li contestà amb tota la calma en Golorons—. Justament fins fa un quart la teua dona no s'hi ha decidit.

UN GAT VELL

Una gratificació

EN Roscall tenia un assumpte a l'Ajuntament que no es resolía mai. Havia fet una pila de camins i no en sortia de cap de les maneres.

Un dia trobà a l'empleat que es cuidava d'aquella secció i li digué:

—Home! Tinc molt d'interès en que aquest assumpte s'arregli d'una vegada. Vegi si hi pot donar una cop de mà, i jo, que sóc un home agraït, ja sé el que tinc de fer amb vostè.

—Veurà, veurà—digué l'empleat—, hi han certes dificultats, no gaire fàcils de vèncer. Jo, de totes maneres, en atenció a vostè, veuré de sortir-ne i activar-li lo més aviat possible...

Passà una setmana i, per fi, en Roscall, a l'anar aquell matí a la oficina, tingué la satisfacció de trobar-ho tot arreglat.

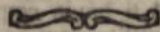
—Tingui—digué a l'empleat passant-li un sobre per sota la taula. Perquè ho gastí amb una senyora guapa...

L'empleat, tot satisfet, es ficà el sobre a la butxaca i esperà a que en Roscall fos fora per obrir-lo.

Quan estripà l'envoltura de paper, una maledicció s'escapà dels seus llavis.

A dintre el sobre hi havia... Un preservatiu de dos rals!

M. USOL

An ell també li agradaven

SI nosaltres fóssim escriptors a la madrilenya, tindriem ara una excel·lent ocasió per a descriure amb tots els pels i senyals la caiguda d'en Tiaguet, xicot tímid, finet i apocat, que des de la seva primera infància començà a demostrar una extrema afició a tots els usos i costums femenins, però no ens interessa. Va ésser al pensionat? Va ésser la mala companyia d'algun dels primers amics que l'acompanyà les primeres nits que va sortir sol de casa? No ho sabriem dir, perquè ho ignorem. El cert és que en Tiaguet, en l'època en que els xicots comencen a preocupar-se d'empaitar raspes, freqüentar cases de senyores i ballar el shimmy, només pensava en mitjonets

transparents, en arricar-se el cabell i en fer-se trajos lo més cenyits possible.

El seu pare, que es pasava tot el dia al casino, no s'en preocupava, i la seva mare, dona d'extraordinària bona fe, no veia en tots aquells detalls més que un refinament de coqueteria i no pas una sèrie de símptomes de perversió.

Dit el que precedeix, figurint-se quina seria la sorpresa i l'indignació del progenitor d'en Tiaguet quan una tarda el sorprengué en companyia d'un amic seu que, segons deia, anava a casa seva a donar-li lliçons de taquígrafia, cobert solament per una camisa completament femenina, mentre l'altre, en calçotets i mànecgues de camisa, afectava una posició que no deixava cap lloc a dubtes sobre la mena de relacions que unien al professor i al deixeble!

Allò fou pitjor que una tragèdia de l'Echegaray. Crits, juraments, imprecacions, exclamacions de: *Desvergonyit! Tu has tacat de sang les meves canes! Fuig de casa, fill degenerat!*—i altres del mateix repertori.

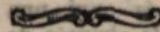
Mentre es desenrotllava tota aquesta escena, el pseudoprofessor de taquígrafia aprofità el batibull per a mig abillar-se i fugir. Aleshores restaren sols el pare i el fill, aquest darrer apegut damunt d'una cadira i plorant com una xicota a qui sa mare sorprèn jogant amb el xicot, i el pare maleint al seu fill i als mals amics que l'havien conduït a tan desastrosa vida.

—I pensar—exclamà finalment el senyor Riunegre—, que a mi m'hauria agradat un home amb uns bemols com un toro.

En Tiaguet, al sentir això aixecà el cap, eixugà ses llàgrimes, i, encara ploriquejant, mormolà:

—Ai! A mi també, papà! A mi també!

F. IDEUER

Al menys deixi-m'en un!

AL la fonda del Guerxo, del poble de Vallfosc hi havia, com és costum en aquests establiments, una comuna amb dos forats, donat el moviment de viatgers de la casa.

Una nit, a un viatjant de via estreta que havia sopat copiosament li entraren unes ganes tremendes d'anar a la comuna. Sense encendre el llum, l'home s'aixecà del llit a mig abillar i se n'anà cap al quarto de les pomes. Era tancat!

El pobre home no tingué més remei que pendre paciència, aguantar-se les ganes i comprimir-se el ventre. Però passà un quart, passà mitja hora, i l'estadant no manifestava desitjos de sortir.

Ja podia esperar, ja l'impacient viatjant. Figurint-se que s'havia equivocat de porta i esperava davant l'habitació d'uns nuvis que en aquells precisos moments s'entregaven a les delícies dels exercicis propis de la solemnitat de la nit.

—Que no acaba?—preguntà cada cop més impacient el viatjant.

De dintre el quarto sortí una veu indignada:

—Vagi a passeig! Poca solta!

—Home!—suplicà allavors el que esperava—. Miri que no puc aguantar-me més! Al menys, dels dos forats, deixi-m'en un!

F. AVALL HARGA

Cento premiat del número passat:

LES EXIGENTS

de que los huevos no sean frescos, podrá exigir a los miren a la luz, antes de salir del almacén.»

No diu si d'aquest treball n'està encarregada cap senyoreta...

—Cregui'm senyoreta, que per vostè faria qualsevol disbarat, fins el de casar-me.

TAFANERIES DEL NANDU

L'altre dia un policia que es deia Feliu Rico va trobar una important quantitat en metàl·lic que va depositar a la Delegació de l'Hospital.

Ja ho veuen: sempre són els rics els que tenen aquesta sort!

A la posició Dar Koba hem tingut 190 baixes. Ja ho dèiem sempre que eren perilloses les posicions d'arkoba!

Succés que va ésser publicat no fa gaires anys en un periòdic de Girona:

«Un caso de bestialidad. Ayer fué sorprendido un individuo llamado Fulano de Tal, que estaba practicando con un burro actos impropios de su sexo...»

Rigurosament històric.

En una coneguda farmàcia de la Rambla del Centre entrà l'altra nit una coneguda meuca i, adreçant-se a l'amo li digué:

—Voldria una capsa de pastilles, per la gola, ben fortes, sab?

—De què es queixa?—demanà el farmacèutic—. Picor? Tos? Ronquera?

—No, senyor, no, de res. Són... per després d'haver fet la feina, sab?

Llegit en una nota de societat:

«Don Zutano de Cual, afamado ingeniero y hábil políglota, pues toca a la perfección varios instrumentos de viento...»

—Sí, senyors, sí. El clarinet el mateix el bufa a la perfecció en rus que en francès.

Això és literatura i el demés... werner.

D'un anunci d'El Diluvio, corresponent a un magatzem d'ous:

«Nota importante: Todo comprador que tenga duda

Dimecres passat va haver-hi un atracament al Passeig de Sant Joan. Uns lladres entraren en un establiment i s'endugueren els calers del calaix del mostrador. Però la dona es va treure el xiulet, va demanar auxili, vingué la policia i agafà els lladres.

Caratsus!—diran vostès.—Una senyora que té xiulet? No s'estranyin, senyors, que tot té la seva explicació. Era el xiulet del seu marit.

L'altra dia la policia de Madrid, capitanejada pel senyor Fernández Luna, va sorprendre una partida de joc. Un del punts fou trobat pel senyor Fernández amagat dintre un armari.

Ja sabem quin armari era.

El armario de Luna.

Llegim en un periòdic vase titolat Aberi:

Encabeza La Publicidad su información con las siguientes palabras, que mucho agradecemos:

«Café Bar URQUIJO. Se sirven Chocolates, Thes, etc. Orquesta de 2 a 4 de la tarde y 9 a 12 de la noche. Teléfono, 3235.»

Oferim un «neverrip» a qui ho entengui.

T. A. FANER

— Escolti, lampista, que n'hi ha per gaire d'aquesta reparació?

— Es que no sé on he ficat la broca.

— Em sembla que la té a la butxaca dels pantalons.

Sabeu allò que fan córrer de què el gust consisteix en la variació...? Bueno, doncs al menys per nosaltres i pels asiduus i «refrigerantes» concorrents a «L'As» ha resultat una teoria més poca solta que aquella de la reproducció de l'espècie a base d'unes injeccions de llet de mona verge...

Perquè a «L'As» no per seguir-hi el mateix elenc de «satèlites» disminueixen les calories del «arrellenado».

I de mantenir-les amb constant estat de gràcia s'en cuiden, o millor dit, s'en van cuidant: la Mary-García, la Susagna i la Olímpia, tres angelets de la «parte prima» que fan oposicions per saltar-se les dugues parts a la «torera»... (d'això, nenes, d'això s'en diu treballar unes parts!).

A la part central, o sia a la segona, segueixen tan «rozagantes» i «acatarrantes»: la Mary-Selva, que ja els hi asseguro que és una «Selva» per fer-hi niu; la Mary-Palma, que no es «selva», però que també hi fariem un àpet íntim de bona gana; la Odila, que va fent amb aquella alegria i aquella cara de bona xicota que tan li escau; la Tejada, la Nohèmia i la Trebolina, amb altres que aniran «yendos», fan el pes afegint-hi tota la torna que poden.

A la part llastimosa (nosaltres de la tercera part en diem així perquè és la que dóna al carrer) la Rondenya segneix fent ballar els caps dels «morenos»; l'Ana de Lis, «ídem de lienzo», amb més «ídem» que «dienzo»; la Calderón va pujant com els francs; la Fuentes... ai! creguin que hi fariem una cosa com en qualsevol de les «fuentes»... La Condesita Zoe, com sempre, tan mogudeta i «tres más». Ara porta el pendó d'això del Grill-Room infernal; un quadret d'istiu que, com allò del «Budha de Oro», els hi recomanem. Per botó de mostra només els direm que l'acció més interessant del quadro té lloc en els dominis del «respectable», de manera que... «No hay trampa ni cartón...», tot és macís i de 18 kilats...! Paraula...! Al menys així ho diuen els que ho han pogut tocar.

D'allà hem anat al «Concert Sevilla», popular «rincón de Andalucía» on cultiven el tubèrcul amb carinyo gairebé «maternal», un pet de nenes que despentinem...

Fa pocs dies que han fet amb èxit calorós i «escalfa panxes» l'examen d'ingrés la Perla Mora i la Perla Malaguena, dugues perles, que si val a parlar amb el cor a la mà, les montaria allà on fos, per fer-me'n un dije amb allargos.

També ha tornat al «Sevilla», del mateix modo que torna a la llar paterna el «hijo pródigo», la «escultural», «primavera» i «aperitiva» (amb patates i tot) Paquita Soviet, aquella xicota que quan balla la rumba sembla que faci una descripció gràfica d'aquell quadern eròtic «La bajada del Bajá».

La Molina continua tan pleneta i empenyada en que no es parli d'ella; no sigui així, nena; encara que ho treballi malament, no ho xerrarem!...; la Segura segueix tan segura del que fa; la Pastor, per qui repetim fariem de cabras; la Marionita, bé, gràcies!; la Artero tan trempada i fent una creació d'allò...! Bueno, no ens en recordem; només sabem que hi fa unes filigranes que ens fan venir rodaments de cap...

La Romeu, la Granito de Oro i la Glòria que segueixen aquell repertori fet a base de sucre candi (i diem de sucre candi, perquè tenen uns «incondicionals» a la galeria que s'en llepen els dàtils encantats de la vida).

De les novetats en parlarem quan les veiem exposades a l'aparador.

I, res, seguint monuments, ens fiquem al «Pompeya», on l'Ideal Pastora segueix fent de les seves, i segons re-

ferències apren un nou couplet que segurament farà desbordar l'entusiasme i tot lo altre a l'aglomerado.

El vodevil que interpreta la Fontan i dues nenes més, acompanyada de tres xicots molt trempats, sobre tot el «Saragata», resulta molt bé. D'aquest darrer sentim enveja, tota vegada que la portera té un telèfon mol bonic, i si no fos molèstia li demanariem el número.

La Dely, cansada de treballar el francès, ara canta genre espanyol, i si no fossin les erres, no se li coneixeria la nacionalitat, doncs és un tipàs que fa vindre salivera quan li dóna per la rumba.

Les altres fan un bon conjunt i per manca d'espai no ens hi estenem, després, tal vegada no podríem amb totes i per no fer el ridícol, reposarem fins una altra setmana.

Sortim del foc, i de cap a les brases, a l'«Apolo». Hi ha debutat una cosa petita nomenada «Nenita», que treballa com un cos gran i canta com un rossinyol; d'ella i de les altres novitats ne parlarem un altre dia.

Fent via cap al piltre, o sia camí de la borda, donem una ullada al «Monte-Carlo», i lo primer que ens diuen és que la simpàtica florista vol esgarrapar-nos. Ens hi apropem amb certa precaució, i res, un somris d'aquells de fotografia, i no pasó ná. La Teran, canta i diu molt bé, i ara parlem tot lo seriosament de que som capaços de parlar i consti que la propinent setmana ens hi recolarem, amb ella i la Fuentes, la Esperanza i totes les altres que tant s'ho mereixen.

Ara mateix ens diuen que segurament aquest mes s'obrirà l'«Alcàzar». Deu vulga que així sia i que tot vagi bé.

ELS SECRETARIS DEL NANDU

Correu secret

D. 3. Rebut l'anunci dels ous, que té molta gràcia i ens en farem ressò, que diuen a *La Publicitat*.—*I. Manutu*. N'hi aprofitarem un.—*S. Gelma*. A vostè n'hi reservem dos, vaja, com a les noies maques. L'altre és més vell que l'anar de senyora.—*Clara Dou*. Els seus versos són defectuosos; romanonegen.—*T. L. Centro*. El conte és massa vell i si el publicàvem, el públic tocaria *off side*. A veure si amb un xic de paciència vostè acaba per fer goal.—*Fica Mel Aquí*. Vostè vagi deixant-se-la ficar, que ja acabarà per treure. El conte que ens envia està molt ben escrit, però dóna la casualitat que ja ha sortit en *EL NANDU DE LLOFRIU*. Per què no mira de fer coses originals? L'esperem amb impaciència.—*Bona Pessa*. Vol fer el favor d'ensenyar-nos-la? Ah, n'hi publicarem un.—*Pi Xa Prima*. Amb molt de gust, home, amb molt de gust; aquí va, sense tocar-hi punt ni coma:

«Am bas mirà da ragull,
i jo baig dir | marranau!
si amp mires amp b'aquest ull,
am faràs saltar el gripau.
| Marranau,
ficat al cau
garipau!»

Està content? Vaja, doncs, que li facin saltar sovint.

Impacients: Un xic de paciència, fillets, que a tots anirem contestant.

Ara va bé!

Davant dels innombrables imitadors dels dibuixos i fins falsificadors de la firma del gran **OXYMEL**, que d'un quant temps ençà vénen apareixent, plagis i falsificacions que demostren que l'**OXYMEL és el més gran dels dibuixants galants**, EL NANDU DE LLOFRIU està preparant-li un homenatge que vos en llepareu els dits. De moment podem avençar que l'homenatge consistirà en un número extraordinari dedicat al nostre gran director artístic, en el que hi aniran una profusió de dibuixos seus, capassos de fer la reputació d'un artista. Serà lo més gran que s'haurà fet en aquest gènere.

LA NOVELA GALANTE

Demaneu-la cada dijous al vostre quiosc, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'allò i riurer.

Cada dijous, 15 cèntims

GAMIANI

Demaneu a tots el kioscs aquesta maravella de la literatura galant, pero, *exigiu* que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL.

Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.

Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

HAS PROVAT ELS

SELLOS UPINE? SAS!

Pots curarte o aliviarte desseguida les
 Crisititis, Ble-norràgia i Uri-tritis gonocócica

De venda a tots els centres d'específics i farmacies

Vols curarte la gonorrea aguda, i la crisititis blenorragica

Compra avui mateix les

CAPSULES

REX

SAS

De venda a tots els centres de específics i farmacies

Maison Meublée

(Verdura)

Carrer de Barbarà, 27
 Ascensor

Gran confort — Saletes de bany — Telefon privat
 Habitacions a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée

(Verdura)

Piassa Santa Madrona, 6
 Frente al Banc d'Espanya

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLE-NORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis DE VENTA: Segalá, Rambla de las Flores, 14.—Salus; Fontanella, 7.—Doctor Perelló, Rambla del Centro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badarl..

La Mundial

Espalter, 6
 BARCELONA

QUI bada ensopca. Sapiguen nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons Casa de curació pels qu'haigin ensopegat-Lavates per a després del bany-Polvos per a matar les cabres de dotze potes

LUCHA ANTIVENÉREA

PREVENIRSE! Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa. Basta UNA aplicación antes o después del contacto. AL MEDIO MINUTO todos los gonococos, espíritus de la Sífilis y bacilos del chancro han muerto, quedando esterilizadas la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico, por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto, lavarse con agua clara o con jabón. NO CONTIENE GRASA, dejando un contacto agradable NO MANCHA. Una peseta tubo Descuento desde 25 a 50 por 100. Se desean agentes. PASEO DE SAN JUAN, 87, farmacia

INSTITUT MEDICAL FÉMINA

Vies urinàries, sífilis i matriu

Compte del Passell, 23, pral., 1.º

Visita de 11 a 1 i de 6 a 8

Consulta especial: Carme, 76, pral.

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convenirse. MATALADILLAS en polvo. Una caja, 50 céntimos.

1, San Ramón, 1 - BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS RUSAS ROVISOLFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla de las Flores, 14 - BARCELONA

UNA QUE CONEIX EL "PANYO"

— Es inútil, me l'ha fet tan grossa en Robert, que el dia que s'em torni a posar da vant, li giro l'esquena.

— Aixís, rai, no renyireu pas